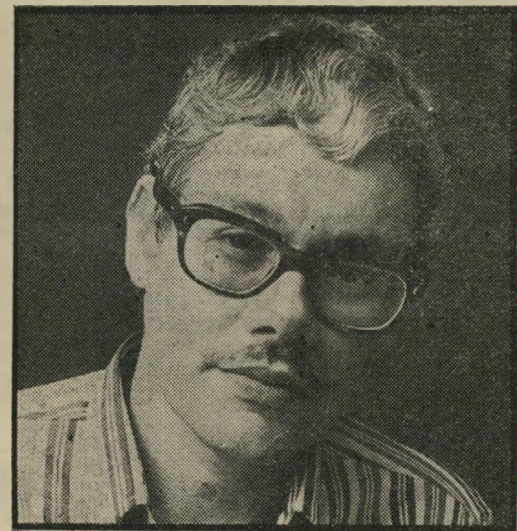

בישראל ובמדינות אחרות; השאיפה לריכוז טריטוריה אלו של בני העם היהודי במדינת-ישראל, מבלי שהגשמת השאיפה הזו תבוא לכלל ביטוי בהתערבות מדינית של יהודים שאינם אזרחי מדינת ישראל, בעניינה המדיניים-החברתיים של מדינת-ישראל עצמה.

תנועת שלומציון תציב את האנטי-תיזה למדיניות הנוכחית של ההסתדרות הציונית, שהיא למעשה האגף הימני הפעיל של הקואליציה המערך-ל"עממ"ל בכנסת ישראל ובממשלה. תנועה ציונית שכזו תציב סכר לסחף הלאומני-דת, שהמיסד היהודי סוחר בזירמו את התנועה הציונית כולה ואת העם היהודי בפזרותיו, אל הזרם הימני הגואה של הממשלה הנכבדת לגוש-אמונים ולתנועת ארץ-ישראל-השלמה. יש סימנים רבים לכך שהרוב המכריע של הקהילות היהודיות בארצות-המערב, אינו מסכים כלל ועיקר למדיניות האירגונים היהודיים, שהנחנות הלא-דמוקרטיות דוגלת בה בתי-אום מוחלט ומלא עם הממשלה בישראל.

הסיבה העיקרית לכך שהרוב הדומם של העם היהודי אינו מרים את קולו ואינו נוקט אמצעים אקטיביים לשינוי המצב — ואת תוצאותיו החיוביות של האקטיביזם היהודי בארצות-הברית, למשל, ראינו בעיצומה של המערכה נגד מילחמת וייטנאם — היא היעדר אופוזיציה ציונית-ישראלית לנעשה בתחום הרעיוני והמדיני בהסתדרות הציונית, ובאירגונים היהודיים הנלווים אליה.

אם יורם זול המחאה, ההתנגדות והאופוזיציה בישראל, מייד תקום ותפעל תנועה יהודית עולמית של התנגדות ללאומנות היהודית-ציונית. תנועה כזו תקפא את מיטב אנשי הרוח, המדע, ההוראה, הסטודנטים

ואנשי המיקצועות החופשיים, המהססים עדיין מלצאת בגלוי נגד הרוח הרעה שאחזה במחנה הציוני מאז מילחמת ששת-הימים, וגם לפנייה.

האתגר לאינטליגנציה היהודית בכל העולם יהיה ברור: תנועת שלומציון תאפשר לחוגים יהודיים רחבים להזדהות עם הרעיון הציוני, עם תוכניות-השלום של מחנה-השלום בישראל, להשתתף בפעילות יהודית בינלאומית, מבלי להשתייך ולהזדהות לרוב הלאומני, המטיף ומבצע הלכה-למעשה כבוש ונישול בשטחים הכבושים של ארץ-ישראל.

אתגר כזה יהיה לא רק רעיוני, אלא גם אירגוני. אותו רוב דומם ניצב עתה מנגד, וחוזר בכלימה רבה בדרך הניהול וה"הנהגה" הלא-דמוקרטית, שהמיסד היהודי והישראלי שולט באמצעותה באירגונים הציוניים והיהודיים. הרמת דגל שלומציון בישראל, תאפשר לחוגים יהודיים רחבים במזרח להתארגן, להתמודד בבחי-רות דמוקרטיות — שאותן יש לכפות על ההסתדרות הציונית כבר לקראת הקונגרס הקרוב (ואם יש צורך בכך) בעזרת בתי-הדין — ולהשתתף בפעולתה הקוני-סרקטיבית של סיעת שלומציון העולמית בכל העולם. תנועת שלומציון צריכה לכלול במצעה את הפעולה לדמוקרטיזציה של התנועה הציונית ומוסדותיה, בכל הדרגים: את העמדת החברות האשיות לזכות-הבחירה את איסור הפניות המשאבים הכלכליים וכספי המגביות לקרנות פוליטיות או מיפלותיות; את הפיקוח הדמוק-ראטי על פעולות התנועה הציונית ומוסדותיה; את התביעה להכרעה דמוקרטית בכל חלקי התנועה הציו-נית, אירגוניה ומוסדותיה.

תנועת שלומציון צריכה להיות תנועה יהודית, ציו-נית, דמוקרטית, ומצעה הרעיוני הציוני מדגיש את זכות העם הערבי-הפלסטיני להגדרה-עצמית ולמימוש זכות ההגדרה-העצמית שלו במדינת-ישראל לאומית וריבו-נית משלו, בצידה של מדינת-ישראל.

תנועת שלומציון תנהל דו-שיח ורבי-שיח עם תנועות שיחרור לאומיות אחרות, ובראש כולן עם תנועות-השיח-רור הלאומית של העם הפלסטיני.

הרוצים בשלום מדינת-ישראל — יקימו את תנועת שלומציון ללא-דיוחיו.

אלכס מסיס, ניו-יורק

נתי-ישראל לפלסטינים בפלסטין לבין היהודים בפלסטין (אם אנשי גוש-אמונים יבחרו להישאר בהתחליותיהם בגולה) לבין היהודים במדינת-ישראל.

אין כל קושי לשכנע, את הטענות שיכנוע, כי מוטב להגשים את חלוקת הארץ לשתי מדינות: ישראל ופלס-טין (בתוקף החלטת האו"ם משנת 1947, וגבולות מדי-נת ישראל משנת 1967, לפני מילחמת ששת-הימים) מאשר לערוך ניסויים, "דמוקראטיים" נוסח אירלאנד, לבנון או אנגולה. הכרת הציונים בזכויות הפלסטינים לשאיפה לאומית משלהם ולהגשמתה — במקביל להגש-מה הציונית — יחד עם ההדגשה של ההכרה בזיקה ההדדית, צריכה להביא לפיתרון צורך ומתקבל על הדעת לשני העמים ולמזרח-התיכון כולו.

"לא-ציונים" כחברי תנועת, "העולם הזה כוח חדש" נתקלו בענייה זו שנה תמימה לפני מילחמת ששת-הימים, כשניסו חברים אחדים בתנועה (אלה מהוויים היום את חמישה פלגי מצפן) לכלול במצעה את רעיון "המדינה הדמוקרטית".

תנועה לא-ציונית (אך לא אנטי-ציונית) כתנועת "העולם הזה — כוח חדש", אגרה כבר אז די היגיון-פנימי כדי לדחות הצעה שכזו על הסף, לסלק מתוכה את "הדמוקראטים" המזוייפים, ולאמץ במצעה (החל-טות הוועידה השלישית) את ההכרה בהנחה כי התנועה הציונית שירתה את העם היהודי, כתנועת-השיחרור הלאומי שלו, עד להקמת מדינת ישראל, וכי עם הקמתה של המדינה נותרו לתנועה זו התפקיד של הניסיון לסייע בריכוז הטריטוריאלי (עלייה) של העם היהודי במדינת ישראל ותו-לא.

הנחות אלה במצע של תנועה, שמצעה מושתת על ההכרה בצורך להביא על סיפוקן את הזכויות הצוד-קות שה בני שני העמים, היהודי והערבי, הן בבחינת "ציונות מתקדמת", כציונותם של מרטון בובר, ממנס, בנטוב, אחרון כהן, לובה אליאב, יעקב ריפתיין, מאיר פעיל ואורי אבנרי.

התנועות, הקבוצות והחוגים המדיניים בישראל, המתנגדים למדיניות הממשלה וההסתדרות הציונית ולהחלטות הקונגרס הציוני האחרון בדבר זכויות-הי-סטריות על כל ארץ ישראל — טרחו להדגיש בתגובותיהם להחלטות עצרת האומות-המאוחדות, כי בתנועה הציו-נית קיימים גם, "חלקים מתקדמים", וכי היא אינה שוויה מיקשה אחת. הפירושה, שהיה צריך להתקבל אצל אלה המעיינים במיסמכים מדיניים: קיימת אופו-זיציה ציונית, כשם שקיימת אופוזיציה ישראלית למדי-ניות הכיבוש וההתנחלות של הרוב בממשלת ישראל. פירוש זה אינו עומד במבחן היושר האינטלקטואלי והאמת הפשוטה.

אין אופוזיציה מדינית בהסתדרות הציונית.

החלק "המתקדם" ביותר בהסתדרות הציונית הוא מפ"ם. המיפלגה הישראלית המתגדרת בשם "מיפלגת-הפועלים המאוחדת", הקיבוץ-הארצי השומר-היצערי, קבוצות קטנות ונעלמות של יהודים סוציאליסטים שמאליים באירופה המערבית וארצות-הברית — אינה מהווה כל אופוזיציה מדינית בתנועה הציונית או להנה-גתה.

ההיפך הוא הנכון: מפ"ם ושלוחותיה משתפות פעולה עם ההנהלה הציונית. חברות בה, סומכות יין על כל החלטותיה ופעולותיה, נהנות כמובן מצלחת המגביות והשנור, מגלות נאמנות לקו הציוני הרישמי, כשם שהן עושות זאת בממשלת ישראל ובהסתדרות, על-פי מסורת "הסינתיזה" המזוייפת והמסורתית של מפ"ם מאז שנות החמישים הראשונות, ובעיקר מאז המילחמה הבריטית-צרפתית-ישראלית נגד מצריים ("מיבצע סיני") בשנת 1956.

מה עושה מפ"ם, שנציגה בהנהלה הציונית מח-זיק בתיק, "ארגון והסברה", האגף "המתקדם" בהס-תדרות הציונית — זאת נשאיר להיסטוריונים ולחוקרים הציוניים. אך עובדה היא שמפ"ם אינה באופוזיציה, וכי מעשיה במיסגרת הקונסנווס הציוני אינם שונים מאלה של תנועת החירות או הציונים-הכלליים א' או ב'. אין אופוזיציה מדינית בהסתדרות הציונית, אך יש להקמיה.

תנועת "שלומציון" צריכה לקום ולהתארגן לקראת הקונגרס הציוני הקרוב.

בתנועה זו צריכים להיות חברים ופעילים כל אלה ממתחיה-השלום הישראלי, שהמנחה המשותף שלהם לשלום הוא ההכרה בזכות קיומה וריבונותה של מדינה יהודית בארץ ישראל, בצד מדינה פלסטינית — כששתי המדינות מחייבות ומבטיחות את זיקתן הלאומית של בני שני העמים, לבני-עמם בכל שאר חלקי ומדינות העולם כולו.

תנועת שלומציון צריכה להיות קואליציה גדולה של כל החוגים, הקבוצות, התנועות והאישים בישראל ובחו"ל, שהם ציוניים מבוגר הכולל, הרעיוני והמעשי, של הציונות: זיקת היהודים בכל העולם לבני-עמם

הוויכוח על התנועה והרעיון הציוני, שלוב זה בזה (הרעיון בתנועה והתנועה ברעיון), למרות שרוב המת-ווכחים בו, הנמנים עם החלק "המתקדם" בתנועה הציונית, היו רוצים להפריד את התנועה מהרעיון — ואתו ממנה.

מאד לא נעים להיות קשור בתנועה הציונית. גם אלה מבין הציונים שלא ביקרו במישורי הפדראציות הציוניות ברחבי העולם, או ב"בנין המוסדות" בירושלים, חשו כבר בעבר בצורך להתרחק מן המנגנון הציוני על כל שלוחותיו. העיתונות מספרת לנו מפעם-לפעם על הנעשה בתמונת הציוני, והריח הנודף מהמוסדות האלה אינו נעים לחוטמים של הציונים האמיתיים.

היינו זקוקים לאירגון-השיחרור הפלסטיני כדי שנתקרב לציונות בשנת 1975. עד להחלטת עצרת האו"ם המאוחדת, שהכתיבה את הציונות "גזענית", לא נזקקנו לתעודות הכשר או זיהוי כלשהן. עדיין לא נפתרה השאלה, "מי הוא יהודי", וכבר כפו עלינו הערבים את הדיון בשאלה, "מי הוא ציוני?"

הצרה היא שעדיין אפשר להיות יהודי מבלי להת-פלל בבית-הכנסת או להיזקק לשרותי הרב או הרבנות — אך אי-אפשר להיות ציוני מבלי לנסות ולהתערב בעשייה בהסתדרות הציונית. כי עמדת אי-התערבות או אי-מעורבות שכזו, מביאה את הציוני מוצחה להס-כים לכל מה שנעשה — או נאמר — בשמך, כי הרי ציוני הוא, והתנועה הציונית מדברת ועושה בשמם של הציונים כולם, בציון ובפזורה.

בתגובות, בעל-פה ובכתב, שנשמעו ונדפסו אחרי החלטת העצרת ("אני ציוני") דאגו המגיבים, המס-תייגים מעמדתה הרישמית וממעשיה של ההסתדרות הציונית, לכלול בתגובתם את הפיסקה: "ישנם חלקים מתקדמים בתנועה הציונית" — ומכאן המסקנה, כי אפשר להיות ציוני גם מבלי להזדהות ולהסכים למעשיה ולדבריה של התנועה הציונית.

נכון, אבל לא בדיוק נמרץ.

אפשר להיות אזרח מדינת ישראל גם מבלי להס-כים למדיניות ומעשי הממשלה — אך אי-אפשר לא להסכים ולהימנע מהצבעה, בעת-הבעירה-אחת. כלומר: אפשר, אך עמדה שכזו אינה עומדת במבחן הביקורת הדמוקרטית. אתה מתנגד למדיניות הממשלה? עלך לעשות, כל שביכולתך, כדי להעמיד התנגדות זו במיב-חן המינימלי, שבהשגיר-ו של כל אזרח, הוא להצביע בבחירות הקרובות, או במשאל-עם, בעד הרשי-מה, התנועה או המיפלגה שעמדותיהן המדיניות נראות בעיניו כמתאימות ביותר לצורך היותו.

ציונים, אינם נוהגים כך. הציונים האמיתיים, שאינם מסתפקים בציונות-של-מגבית, אלא מגשמים את הציו-ניות הלכה למעשה, יום יום, הניחו לציונים הריש-ניים לעשות בציונות ככל העולה על רוחם. הציונים האמיתיים לא עמדו על זכותם לקיים בחירות להס-תדרות הציונית, כפי שכל אירגון דמוקראטי, לאומי, אזרחי, מקיים בפריקיזמן סבירים וקבועים בחוקתו. ההסתדרות והתנועה הציונית הפכו כנסייה. ראשי ההסתדרות והתנועה הציונית נבחרים על-ידי "מועצת הביטחון", שחברו בעצמם או במקורביהם בתוקף בחירתם על-ידי מזמרות מיפלותם, שרוב המקרים נבחרה אף היא בידי עצמה.

הציונים, ברחבי העולם כולו, הפכו רתינה של כנסייה פיאודלית, הממנה ומדיחה את ראשיה כש-רובם, בדרך-כלל, מפסיק את ישיבתו במוסדות הציו-ניים רק כשהוא נקרא לישיבה של מעלה. ז"ל.

הסיכסוך במזרח-התיכון מתנהל בשלושה מישורים, שאינם תמיד מקבילים זה לזה: המישור היהודי-ערבי, הישראלי-פלסטיני, הדמוקראטי-ציוני.

המישור האחרון הוא המסוכן ביותר: חלקים מסו-רימים בשוף" — לפי שעה, הרוב — מעמיד את רעיון "המדינה הדמוקרטית" כנגד "המדינה הציונית".

רעיון המדינה הדמוקרטית קוסם, בהכרח, לכל איש מתקדם ברחבי העולם. היגיון הבדוי של כל אדם משכיל, מורה לו לתמוך במדינה דמוקרטית על-פני מדינה "לא דמוקרטית". אם הציונות הריש-מית מדיפה את זכותם של היהודים על ארץ-ישראל על-פני בני עם אחר, משמע שיש צורך להגביל את מגמות ההתפשטות הציונית, ולהשוות את זכויות בני כל העמים בחבל-ארץ זה של המזרח-התיכון.

קשה להתמודד עם היגיון פשוט שכזה, כשממולך התנועה הציונית של דולצ'י-אלמוני.

קל להפריך את חוסר-ההיגיון של הטיעון "הדמוק-ראטי", כשלעוררת מצע-שלום ציוני: מצע קובע את זיקתו של העם היהודי במדינת ישראל ליהודים בכל העולם, במקביל לזיקתם של הערבים במדינת-ישראל לערבים בכל העולם; את זיקתו של האזרח הפלסטיני, בשטחים הכבושים כיום של פלסטין בעתיד, אל אחיו בני העם הערבי בכל העולם, לרבות מדינת ישראל. קביעתה הבלתי-מעוררת של הזיקה הלאומית, קובעת במפורש את החלוקה הצודקת של הזכויות השוות והמקבילות לבני שני העמים: שתי מדינות בארץ-ישראל; זיקה הדדית בין אזרחי המדינות לבין בני-עמם ברחבי העולם; זיקה הדדית בין הערבים במדי-